

УБИЙСТВО ЗА ЕДИН МИЛИАРД ДОЛАРА

(повест)

В последните дни напрежението в Белия дом бе завладяло и Лети. Имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне. Влезе в кухнята, отвори аптекката, намери ампула аналгин, счупи я и изпи направо – без вода.

Пусна телевизора, за да чуе последните новини. Известна личност правеше изявление по медиите. Лети послуша известно време, след което отвори гардероба и започна да се облича. Опасенията на колегите ѝ се потвърждаваха...

Приключи с тоалета си, провери още веднъж папката с документите и зачака служебната кола, която щеше да я откара до Белия дом.

Голямата бяла сграда приличаше на разбунен мравуняк. Влизаха и излизаха хора, тумба журналисти се люшкаше като избуяла трева върху ветровитото поле, когато някоя по-известна особа имаше неблагоразумието да прекоси разстоянието от паркинга до стълбите. Група строги ченгета се опитваха да въдворят ред.

Лети, останала незабелязана от човешката тълпа, се изкачи нервно по стълбите, стискайки до гърдите си папката с доклада, върху който се бе трудила до късно снощи. Тук все още не я познаваха. Само няколко млади журналистчета впериха ококорени погледи към съблазнителните ѝ бедра. Но тя не им обърна внимание и продължи да се изкачва нагоре.

Белият дом бе притеснен. През последните месеци политическата карта на света се променяше. И то само от един единствен човек.

- По, дяволите! – изруга Бъртън – този ненормалник ни води за носа. – И стисна пестници.

Бъртън бе бивш командос, издигнал се до ранга на заместник-началник на спецслужбата. Той бе едър мъжага, но някак си неприятен на вид. Можеше да беседваш надълго и нашироко с

него, но трябваше да избягваш да гледаш лицето му. Лети на няколко пъти отблъскваше любовните му намеци и не смяташе, че от това може да пострада. Бъртън добре знаеше, че няма шанс, но едва ли щеше се хвърли от Бруклинския мост от любовна мъка по нея. Просто бе в плен на мъжкия си инстинкт. Освен това бе женен. Не много интелигентен, той бе дарен с блестящата способност да взема мигновени решения в отговорни ситуации, което, съчетано с неоспоримите му качества на войник, го правеше подходящ за тази служба. Лети изпитваше неприязън към него, но не чак дотолкова, че да напусне работата си. Между тях нямаше конфликти, а от чисто професионална гледна точка това бе ценно преимущество.

Приблизително така стояха нещата и с другия ѝ колега, с който тя делеше офиса. Както го наричаха – Орби. Той донякъде бе противоположност на Бъртън – с дребна физика, полуплешив, голоблад и с неопределена възраст. За разлика от Бъртън Орби не досаждаше на Лети – просто бе обратен. Орби условно би могъл да бъде наречен шеф на групата; той взимаше решенията, макар често идеите да не бяха негови. Опитваше се да прави кариера. Не можеше да се отрече, че имаше аналитичен ум – двете висши образования му носеха дивиденди, макар че в работата си той не се ползваше от нито едно от тях. Но в личния си живот бе смотко.

Общо взето, бяха добър екип, макар че Лети гледаше на тяхната тройца с досада. Други бяха амбициите ѝ, когато се канеше да атакува “Еверест”а на политиката. Тя бе постигнала успеха в кариерата благодарение на ума, а не на междукрачието си. Дългите години, прекарани в усилено обучение, бяха позатъпили женския ѝ инстинкт и тя така си и остана девствена.

На сутринта се събуди “разглобена”. Влезе в банята, за да вземе освежителен душ. Позапари се хубавичко, а и мекият шампоан като че отми част от умората. Затвори крановете, надяна пенюар и прескочи до кухнята. Направи си сандвич, който изяде бавно, с наслада, седнала по турски на дивана, след което се съсредоточи върху професионалните проблеми.

Думите ”добър екип” не бяха само квалификация. Липсата на

взаимни интереси извън професионалните се оказа ценно преимущество за тях тримата. Възлагаха им крайно поверителни задачи. Досега не бяха имали провали (с изключение на последната операция). Действията им се простираха във всички точки на света – тайните служби бяха прахосали не един долар за специалната им подготовка. Лети можеше да се похвали, че е в състояние да управлява самолет, хеликоптер, катер, ски, кон, камион, да се бие като мъж, да стреля точно, да оцелява сама в непознатата местност и да притежава десетки други умения, които в нормалния живот едва ли са необходими. Но все пак основна нейна работа си оставаше синхронизирането на действията на службата с останалите подразделения на ЦРУ. Тъкмо по този повод тя сега разливаше папката с доклада, който бе писала до късно през нощта.

Срещата с президента бе преминала тягостно. Това бе втората им визита при държавния глава във връзка със задачата, която им бе възложена. Първият път – преди няколко месеца, те получиха задание да се действа по възможно най-секретния начин. Трябваше да се използват всички възможни средства, за да се свали един диктатор от власт.

Лети тръсна късата си коса по навик, обърна глава и се загледа в пейзажа навън. В съзнанието ѝ нахлуха спомени, някои от които съвсем пресни.

Преди няколко месеца бе извикана в Белия дом. Заедно с бъдещите си колеги я поканиха в овалния кабинет, за да чуе какво се искаше от тях. Посещението бе организирано при пълна секретност. То се състоя през нощта, а нея я бяха взели в специална затворена камионетка и дори дегизирали.

В една голяма държава властта бе попаднала в ръцете на неприятелски настроени кръгове. Това не би било толкова необичайно, ако не се имаше предвид обстоятелството, че този път атаките срещу цивилизования свят заплашваха да предизвикат трета световна война. След като разузнаването бе вдигнато спешно на крак, се установи, че проблемът може да се локализира. Неприятелите в управляващите среди всъщност се оказаха... един единствен човек.

Този човек, по-късно спечелил си прозвището Диктатора, се оказа гений. Зъл гений. Гениалността му се състоеше в това, че бе способен да организира огромни маси хора. Появил се изневиделица на политическата сцена, той скоро се превърна във фигура № 1. Зад неговите идеи застанаха милиард души.

Проблемът обаче не бе в неговата популярност. А в неговите цели. Идеологията му представляваше фантазмагория от утопия, религия, фанатизъм и реакционните кръгове бързо решиха да се възползват от удалата им се възможност. Качиха го на власт и зачакаха резултати.

Това обстоятелство, естествено, не можеше да остави безучастни правителствените среди. Именно затова Лети седеше в овалния кабинет и се опитваше да схване същността на задачата, която ѝ се възлагаше.

Президентът се разхождаше напред-назад и обясняваше ситуацията. За справяне с проблема се взимали всички дипломатически и икономически мерки. Поради естеството на опасността обаче било наложително да има готовност да се ползват крайни способности. Накратко – техният малък екип бе натоварен със задачата да подготвят сценарий за физическото отстраняване на Диктатора.

След известен период на подготовка Лети заедно с група шпиони, между които бъдещите ѝ колеги, както и няколко ликвидатора (иначе казано – професионални убийци) бе качена на специален самолет, който ги стовари в близост до столицата на неприятелската страна. Целта им бе да проучат обстановката и да преценят възможността за евентуален агентат. След няколко седмици на изпитания те се добраха до целта и разгърнаха предварително подготвения план.

Оказа се обаче, че зле са си направили сметката. Разкриха ги на една манифестация и Лети едва успя да се спаси от подивялата и фанатизирана тълпа. Разкъсаха ѝ дрехите. Замалко да я разчекнат, ако една спасителна ръка не се ѝ бе притекла на помощ и издърпала на секундата. Миг след това тя се оказа зад портите на посолството, а оттам – посредством реактивни раници – до най-близкото летище. Още потръпваше като си спомняше отделни епизоди от това ужасяващо приключение.

Резултатите от него сега стояха на бюрото на президента. Докладът съдържаеше обобщената информация от злополучното им пребиваване. Накратко – според експертите бе невъзможно да се извърши атентат. Диктатора бе добре пазен.

Президентът слушаше всичко това с угриженост, която не се и стареше да прикрива. Всички събрали се много добре знаеха какво би означавало един атентат. Убийството или опитът за убийство на държавен глава от спецслужбите на друга държава ще доведе само до едно – война. Лети също бе на път да проумее това с цялата му сериозност, макар че бе най-младата от групата – само на 25 години.

Съвещанието продължи до късно през нощта. Указанията на президента бяха ясни – да се продължат усилията до намиране на подходящо решение на проблема.

Лети си тръгна от Белия дом с натежала глава. Беше убедена, че това е работа, с която тя просто няма да може да се справи.

Вече трети месец продължаваше търсенето на решение на проблема. В ЦРУ изпаднаха в отчаяние. Диктатора набираше нови дивиденди в начинанието си – да демонстрира способността си да управлява хората. Бе се образувал негласен съюз от държави, които само чакаха повод да започнат кървава касапница. Това правеше почти немислимо използването на физическа сила за премахването на самозванец – щеше да се превърне в повод за свещена война.

Разбира се, тези проблеми изглеждаха по обезпокоителен начин само за ограничен кръг – призивите да виждат по-далеч от всички останали и да взимат отговорни решения, свързани със съдбините на света. За обикновените хора Диктатора все още бе една любопитна фигура, перчеща се с цел да трупа политически дивиденди. Ако с нея се случеше нещо, което да не буди съмнение, например... естествена смърт, голяма бе вероятността всички страхове в Белия дом да отпаднат. Управляващата машина имаше необходимия потенциал да погаси всички второстепенни огнища на напрежение. Следователно най-доброто, което можеше да се измисли – в

самото начало си бе рекла Лети, е Диктатора да умре от “естествена” смърт.

Тя побърза да сподели идеята с колегите си от офиса. Те я погледнаха със съжаление.

- Ммм, да. – Отсече дълбокомислено Бъртън. – Оригинално. Само че как ще се осъществи на практика?

Лети разбра, че я подиграват. Изруга наум и се закле да разсече проклетия възел. Имаше властта, имаше връзките, имаше техническите възможности. Желанието ѝ за изява бе непреодолимо. Искаше да достигне връх в кариерата си и бе готова на всичко. Животът е един и време за губене няма. Лети бе прагматичка и понякога чувството на безсилие започваше така да я да мъчи, че ѝ се искаше да се хвърли от покрива на някой небостъргач.

Проблемът, както обикновено се случва, бе решен от случайността. Поканиха Лети на парти, организирано от сенаторите по случай годишнината от приемането на Американската конституция. Сред глъчката и хаоса на това многолюдно мероприятие тя се натъкна на Хари – далечен приятел на баща ѝ.

Хари бе висок и беловлас учен, когото съдбата, кой знае защо, бе запокитила в политиката (както той сам се изразяваше). Хари не пропусна да изкаже своите съболезнования за смъртта на родителите ѝ. Тя бяха загинали в автомобилна катастрофа и всеки път, когато тя срещаше Хари, той изказваше своята съпричастност към скръбта ѝ по един и същ начин. Лети знаеше, че може да му има пълно доверие. Навремето баща ѝ го бе спасил от сигурна смърт. Ядрените физици са ценен кадър, особено в настоящия момент, когато с повече сръчност и подходящи материали всеки може да си направи атомна бомба.

Хари си имаше женичка – дребно същество, към което бе силно привързан. “Опитният мъж се познава по това, че си пада по миньончета”, обичаше да казва той, включително в нейно присъствие. Дори не правеше опит да бъде по-деликатен. Лети не беше висока, но не бе и миньонче.

Такъв си бе. Тя не му се сърдеше. Знаеше, че го прави от

чистосърдечие. Мислене на учен – праволинейно и искрено.

Увлечени в разговора, те постепенно се отдалечиха от шумната тълпа. От приказка на приказка – на устните на Лети затрептя тревожния въпрос, който я бе измъчвал месеци наред. Много добре знаеше, че трябва да си държи езика зад зъбите – секретността бе гаранция за успеха на операцията. Но ако имаше човек, който можеше да ѝ помогне, това бе Хари.

След като му обясни надве-натри в какво се състои проблемът, тя вдигна тревожно очи и го зачака да каже нещо утешително.

- Хм, хм, брей, брей – изсумтя по обичайния си начин нейният събеседник. Той нямаше представа за какво точно става въпрос. Но разбра най-важното – трябва да бъде отстранен човек, зъл човек, и то по начин, изключващ и най-малкото съмнение за умисъл.

- Значи с такива неща се занимава ЦРУ – недоволно провлочи той. – Виж какво, това е мръсна работа. Не знам как да ти помогна... Изобщо не разбирам как си попаднала сред тия смотаняци. – Лети имаше чувството, че този човек се отдалечава от нея с километър за секунда.

В момента неговото отношение към нея слабо я интересуваше. Тя прекрасно разбираше, че Диктатора трябва да бъде ликвидиран. Като всеки нормален човек нямаше намерение да види света в краката на втори Хитлер. Само го попита:

- Ще ми помогнеш ли?

- Ще видя какво мога да направя – изсумтя полугласно Хари. Той знаеше, че Лети няма пръст в този пъклен замисъл. И не се тревожеше, че някой трябва да бъде убит. Жизненият му опит бе достатъчно богат, за да се съсредоточи върху друго – живота на Лети.

Един ден, когато Лети бе още във ваната, телефонът иззвъня. Това я учуди, тъй като бе свикнала никога да не я безпокои през почивните дни. Изскочи насапунирана и грабна телефона, а краката ѝ оставиха по теракота пенливи вадички.

- Лети, здравей! Знаеш ли заведението на ъгъла на 15-та улица? Ще те чакам там. Правят вкусни пици. Мисля, че имам

нещо за теб.

Докато тя успее да отговори, Хари затвори.

Лети набързо изсуши косата си със сешоара, довърши тоалета си, нахлузи една лятна рокля и изхвърча на улицата.

- Виж сега какво – опитваше се да говори през пълна уста Хари. Те стояха на самотна масичка в малката пицария, уютно скътана всред хаоса на големия град. Обгръщаха ги листата на огромни фикуси. Навън имаше задръстване, но в помещението бе тихо и спокойно. – Ще те запозная с един човек – и той се почеса зад ухото.

Пицата на Лети стоеше непокътната. Големите ѝ очи следяха всяка гримаса на нейния събеседник. Имаше навика да гледа така – не втренчено, не упорито, просто да гледа човека, който я интересуваше, без да се смущава.

На Хари не му пукаше как го гледаха. Той изду бузи за последен път, изпрърхтя, избърса уста със салфетката и се вгледа навън.

- Хайде Хари, изплюй камъчето – промърмори Лети. Независимо от освежаващата вана тя чувстваше отпадналост и ѝ се искаше този разговор да приключи по-скоро, да се прибере у дома и да сложи край на цялата история. Слушаше Хари само от вежливост. Смяташе, че той се опитваше да отбие номера. Не можеше да ѝ помогне.

- Лети – предпазливо заговори Хари, докато си избърсваше ръцете – не знам какви ги вършите в ЦРУ. А и не е моя работа. Но тъй като виждам, че са те натопили в тази мръсна каша, смятам за свой дълг да ти помогна с каквото мога. Но с уговорката – пази се. Тая работа мирише на лошо.

Той отново се извърна настрана, като че се гнусеше от нея. Едва ли. Просто бе притеснен. Накрая каза тихо:

- Ще те пратя при един човек. Не знам дали ще ти хареса – и се усмихна по-скоро на себе си – не знам дали той ще те хареса – Хари натърти на “той”. – Но ако някой може да ви помогне, това е само Морли.

- Е, какво ще кажете? – Бяха се събрали на поредната оперативка. Всички крачеха нервно из стаята и едва избягваха

сблъсъка помежду си. – Трябва ли да поемем този риск?

Бъртън бе глуповат, но не чак дотолкова. Неговият отговор предопредели по-нататъшните им планове:

- Всяка възможност трябва да бъде изпробвана – рече той.

Лети нямаше нищо против. Беше ѝ писнало.

След няколко дни специален самолет на ЦРУ ги отнасяше към перуанските Анди. Лети – изрядно стегната в строгия си сив костюм върху бяла колосана риза, уморено преглеждаше записките си. В главата ѝ като на видеофилм се въртяха последните думи от срещата им с Хари: “Морли е странна птица. Навремето бяхме приятели, въпреки че е с 25 години по-млад от мен. Невероятен талант – специалист по биофизика. Щяха да му дадат Нобеловата награда. Но той постъпи глупаво. Запиля се някъде из южна Америка.”

“Че какво толкова е направил?” се бе позаинтересувала тя.

“А, нищо лошо.” Не разбра въпроса ѝ Хари. И се засмя. “Просто им би шута. Или по-точно – те го разкараха. Намекнаха му, че ако иска да се прочуе, ще трябва да играе по тяхната свирка. Знаеш как стават тия работи. Сега им е обиден до смърт.”

В Лети се събуди интерес. Или по-точно – досада. Ще си имат работа с някакъв особняк. Омръзнало ѝ бе от дипломация.

Самолетът направи плавен завой и кацна на малка, отдалечена от цивилизацията писта тъкмо преди изгрев слънце. Оттук нататък трябваше да продължат с кола. Наеха жълта таратайка от малкото затънтено градче и се заклатушкаха по серпентините на хълмиста местност.

Лети бе свикнала на какви ли не прекеждия. Спомняше си, че като малка за нея бе голямо приключение да се качи на кола и да се повози. Тогава ѝ беше интересно, събираше впечатления. Сега не изпитваше подобни чувства. Все едно дали ще се вози на такси по 5-то авеню или ще изкачва серпентините на перуанските Анди.

След неколкочасово клатушкане по чакълестия получен път те загасиха двигателя в притихнала долчинка, където няколко къщички оформяха външния вид на прашно селце. Помотаха се

из улиците, докато намерят някой да ги упъти за “адреса”, който им бе даден. Това не се оказа трудна задача. От местното магазинче им показаха посоката. Те продължиха, и когато се видя, че по-нататък нормален път няма, трябваше да изоставят колата. Закрачиха по черна пътека, виеща се измежду хълмовете.

Настроението на групата бе спаднало до краен предел. Тримата бяха потънали в мрачни мисли. Но като че най-ядосана бе Лети. Да довлече задните си части тук – на края на света? Тя мислено проклинаше и Хари, и колегите си, които крачеха редом с нея, и работата си в Белия дом, и целия си живот, в който май нищо хубаво не се случваше. Чувстваше се самотна в тази пустош. Един път да се измъкне оттук... А и тези обувки с високи токчета! Кой дявол я накара да ги обуе?

По едно време Бъртън съгледа някакъв човек, който пасеше стадо кози. Пастирът ги огледа, както им се стори, без излишно любопитство, и като най-сетне проумя какво искаха от него, се обърна и посочи с ръка.

Лети проследи пръста му – точно над тях се извисяваше масивна планинска маса. “На върха, на върха”, като че казваше пастирът, гледайки ги замислено и клатейки неразбиращо глава. Те пресякоха долчинката и започнаха да се катерят покрай изсъхналите шубраци.

Нагоре нямаше пътека и трябваше да си проправят сами път измежду ронливи камънаци. За двамата мъже бе по-лесно, но Лети видя доста зор с високите си обувки и късата си тясна пола. На няколко пъти се подхлъзва, докато по едно време се спъна, кожата на коляното ѝ се продра и от него прокапа кръв.

Трябваше да продължи нагоре, срещайки безизразното съчувствие на мъжете. Откъде можеше да знае, че ѝ предстои такова дивашко изкачване! Малко ѝ остана да се върне и да сложи край на всичко.

След изтощителен час катерене те най-сетне се намериха на билото. Спряха да починат върху големи оголени камъни и да поразгледат обстановката. Проблемът бе, че не знаеха какво търсят. Само професионалният инстинкт им подсказваше, че са на верен път.

По едно време Бъртън стана и се поразходи, после се приближи с доволно изражение на лицето. Той вдигна ръка и

посочи току към подножието на самия връх. Те се вдигнаха, изминаха няколко крачки и пред очите им се разкри необичайна гледка.

Обърнат към слънцето, непосредствено на няколко метра под върха, зееше вход към пещера. Всъщност не бе истинска пещера, а по-скоро дупка в скалата с размерите на голяма стая. Странното в случая бе, че входът към тази дупка бе закрит от огромно стъкло, играещо ролята на прозорец, изрязано по контурите на дупката и споено с цимент. Зад стъклото се виждаха вещи, типични за всеки дом – плетена маса и столове, широко легло, дрехи, дори отворен преносим компютър. Пред пещерата имаше равна площадка, заградена от спускащите се склонове, защитаващи я от ветрове. Над пещерата завършваше и самият връх, който играеше ролята на покрив на това импровизирано жилище.

Лети го изкачи, и заставайки на равното – като “петел на бунище”, както тя самата се иронизира, се огледа наоколо.

Денят бе ясен и се виждаше на километри. На изток, докъдето стигаше погледът, се простираше безбрежна равнинна пустош. Откъм гърба ѝ планински била със синкави очертания постепенно се отдалечаваха към хоризонта. На югоизток – от площадката пред пещерата надолу, се спускаше стръмен склон. Докъде стигаше, не се виждаше, пречеше избуялата гора. Вероятно долу течеше река. Въздухът – чист като кристал, бе напоен с миризмата на борова смола.

След като тримата се поразшетаха насам-натам, за да разузнаят обстановката, отново се събраха пред пещерата. Наоколо нямаше жива душа. Седнаха отпред на камъните и зачакаха нещо да се случи.

Добре че слънцето печеше, иначе щяха да измръзнат поради височината. Лети заблиза разкървавеното си коляно, а двамата мъже се затвориха в мрачните си мисли.

По едно време по склона се забеляза раздвижване. Тримата като по знак погледнаха натам. Някаква фигурка се изкачваше към тях. По-късно се установи, че е мъж, нарамил дебело дърво.

Фигурата се приближаваше и Лети се увери – това бе човекът, когото търсеха. Не защото го познаваше.

Мъжът изглеждаше странно. Той имаше стройно, атлетично

тяло. Върху памучната му тревнозелена риза се полюшваше майсторски ушито кожено елече. Облеклото се допълваше с бели маратонки, които явно добре си вършеха работата върху краката, обути в памучен чорапогащник, и върху който бяха нахлузени къси брезентови панталонки. Мъжът се движеше с лекота въпреки тежестта на дървото, което носеше. Косата му бе пусната по раменете. Лицето му бе загоряло, някак си строго, но младолико.

Лети, кой знае защо, го намрази в мига, в който го видя. Не можа да обясни отношението си, но предположи, че се дължи на големия контраст между очакваното и видяното. Заради някакъв чудак на нея ѝ се наложи да изтърпи непосилни мъки – особено унижението да се изкачва със строгия си официален костюм измежду диви храсталаци, да си разрани така ръцете и краката и за малко да си съдере полата!

Омразата ѝ се засили още повече от поведението на непознатия. Той реагира странно – видя неканените си гости. Обаче продължи да се изкачва, мина покрай тях, все едно че не ги забелязва, стовари дървото в ъгъла, където имаше цяла камара трупи, и влезе в пещерата.

Тримата се спогледаха. Не им стана приятно. Зачакаха нещо да се случи. Накрая Бъртън въздъхна, стана, поразходи се до пещерата и надникна вътре. Лети виждаше през прозореца как непознатият извършва обичайни домакински дейности.

- Господин Морли – извика Бъртън – здравейте!

Минаха няколко минути.

- Аз не съм канил никого тук – чу се ясният глас на непознатия. – Той излезе, минавайки покрай Бъртън, без да го удостои с поглед. Започна да нарежда дървените трупи.

Лети и Орби отново се спогледаха. Орби тихо изруга. Този път той направи опит да продължи разговора:

- Тук сме, за да ви предложим сделка.

Мълчанието се проточи. И Лети не издържа:

- Все пак, дошли са ви гости. Така ли посрещате всеки непознат, който ви дойде на крака.

Този път Морли се обърна. Малко рязко. И я погледна право в очите:

- Гости? Защо смятате, че имам нужда от гости?

Лети се стресна, но Орби реши, че е време за висша дипломация.

- Вие може да смятате, че нямате нужда от нас, но проблемът, поради който е тук, е сериозен и засяга цялото човечество – Морли не реагира. – Предполагам, че сте чували за Диктатора?

Лети се помоли мислено. Тя разбра цялата сложност на задачата, която Орби трябваше да реши – да накара този ужасен човек за вземе отношение. Дали си струваше да бият толкова път?

Разбраха, че за да имат шансове за успех, трябваше да говорят, независимо от желанието на “домакина” им.

- Този злодей трябва да бъде отстранен – решително продължи Орби. – Той заплашва световния мир. Предполагам, че не желаете някой близък ден над тези хубави върхове да надвисне ядрена зима.

Чак сега Морли го погледна с интерес. Очевидно изпитваше удоволствие някой да му говори за съдбата на света.

Като видя, че изречените думи все пак предизвикаха ефект, Орби продължи:

- Виждам, че не съм в състояние да ви впечатля с общи приказки. Затова ще карам направо. – Той поседна на “своя си” камък и продължи – от ЦРУ търсим човек, който да отстрани Диктатора. От информацията, която събрахме, се оказа, че човекът, който може да свърши тази работа, всъщност... сте вие.

Морли видимо се изненада. Това бе първата проява на емоция от негова страна.

- Много добре разбираме риска, на който подлагаме вас и себе си. Обектът трябва да бъде ликвидиран по начин, който да изключи всякакви съмнения за насилствена смърт. В противен случай ще ни обвинят в атентат и резултатът ще бъде също негативен – война.

- Вие сте си за обвиняване – неочаквано го иронизира Морли. Но веднага след това стана сериозен. – Не сте ми интересни. – И продължи да се занимава със своите си работи.

Лети мислено го изруга. Коляното я болеше ужасно. Но само като погледна надолу и осъзна, че трябва да измине същия път, който изкатери, без да е постигнала резултат, сметна, че трябва

да накарат този смотаняк да им съдейства, пък и да употребят всичките си налични средства за убеждаване.

Вероятно по този начин мислеха и колегите й. Пот бе избила по челата им, а солените капки мокреха официалните им костюми.

Накрая Бъртън не издържа и се намеси грубо:

- Виж какво, човече – повиши глас той. – Знаем кой си. Получаваш 1 милион долара за тази работа, и не ни губи повече времето.

Последва дълга минута мълчание и от двете страни. Лети се уплаши от тази нетактична постъпка. За миг се опита да отгатне реакцията на отшелника-учен. И прозря, че нищо хубаво не ги очаква.

Морли като че се сепна и излезе от някакъв унес. Леко насмешливото му лице изведнъж стана сериозно – толкова сериозно, че Лети сведе глава пред погледа му.

Морли дълго мълча, все едно че бе сам. Накрая той се обърна – вече с лице към тях, присви очи, погледна ги насмешливо и попита:

- Един милиард ли чух?

Бъртън подскочи. След него подскочи и Орби. Същото щеше да направи и Лети, ако не я болеше коляното.

- Не обичаме да ни се подиграват – с треперещ глас изломоти Бъртън. – Чу какво ти казахме? Получаваш 1 милион долара. Цял един милион! Не ни интересува как ще ги изразходваш. Искаме само този човек да бъде „отстранен“ по начин, изключващ всякакво съмнение за умисъл, на подходящо време и място.

Морли повдигна глава и каза спокойно:

- Аз не съм убиец.

Двамата мъже изпуснаха въздуха от гърдите си. След половин минута Орби промърмори, вече уморено:

- И как мислите, че ще ви дадем 1 милиард?

Морли най-сетне реши да се прояви като домакин. Мълчаливо извади от жилището си плетена бамбукова масичка, три плетени бамбукови стола и накрая наля по едно студено питие в чисти стъклени чаши. Явно цивилизацията не бе отминала това диво и непристъпно място. Имаше вид на човек, надушил голяма

делка, и не криеше това си поведение. Дори се усмихна на Лети. За миг.

Лети бе поразена от искреността, което се излъчваше от лицето му. Това бе човек, който нямаше какво да крие. Или напротив – имаше, но бе наясно, че едва ли щяха да го разберат.

Четиримата седаха на плетените столове, сръбваха по глътка и се ослушваха като глухи петли. Морли не бързаше. Той си беше у дома.

Чак сега той видя сериозната рана на коляното на Лети.

- Лоша работа – бе неговият единствен коментар.

Ако в този момент тя можеше да го убие с поглед, би го сторила.

Накрая Орби не издържа и пое инициативата:

- Един милиард са страшно много пари – в тона му се долавяше едновременно смут и упрек. Той подскачаше, само като произнасяше сумата. – Защо мислите, че ще ги дадем за ликвидирането на някакъв си ненормалник, пък бил той и диктатор?

Морли като че не чу въпроса:

- Наскоро прочетох, че строежът на най-новата ядрена подводница изтегля от бюджета на Пентагона 20 милиарда долара. Ами че нека подводницата ви да го убие! Според средствата, които сте вложили в нея, и едно дете би си направило сметката, че една единствена подводница би трябвало да види сметката на двадесет Диктатора. На фона на военният бюджет 1 милиард долара не са кой знае колко пари. Щом не можете да използвате тези средства, за да постигате целите си, какъв е смисълът от тях?

Тази убийствена логика ги хвърли в нокдаун. Никой не можа да си отвори устата.

След пет минути Орби заговори:

- Да речем, че получите тези пари... – думите му излизаха на пресекулки от устата му, сякаш ги дъвчеше и отново ги поглъщаше, за да ги изплюе в смачкан вид. – В такъв случай трябва да сме в течение за разхода на тези средства. Трябва да знаем всички подробности от плана...

- Срещу 1 милиард долара този човек ще... Как ще стане това, си е мой проблем. Но няма да позволя на никого да ми се меси в

работата.

И той стана и започна да разтребва малката масичка.

Тримата се спогледаха. Стана ясно, че разговорът приключва. Те въздъхнаха, изправиха се, уточниха още някои подробности с нелюбезния си домакин и поеха надолу с мръсни мисли в главите си.

Морли повече не ги удостои с поглед до мига, в който Лети извика. Болката в коляното я резна и тя едва се задържа да не падне. Едва се дотътри до близкия камък и седна, треперейки. Морли я видя, след което влезе в пещерата. Излезе с парче бинт, клекна пред нея и без да я пита, повдигна коляното ѝ, прочисти раната с кислородна вода и започна да го бинтова.

Тя се смръзна от удивление. Ръцете ѝ машинално опипаха камъка зад гърба ѝ и се облегнаха на него. Цялото ѝ тяло се вдърви от допира на мъжките пръсти. Морли си свърши сърчно работата, изправи се, огледа превръзката, каза едно: “хм” и без да я погледне повече, се прибра в пещерата си.

Лети се изправи замаяно и започна да слиза внимателно, накуцвайки. Нейните спътници най-сетне се проявиха като кавалери. Подхванаха я от двете страни и така тримата заслизаха надолу, където ги очакваше празната кола.

Вашингтон ги посрещна със снежна буря. Те се изненадаха, защото в Южна Америка бе лято, и дори върху върха, който бяха посетили, нямаше сняг. Събраха се на поредната си оперативка и започнаха да обсъждат ситуацията.

- Ама че ненормален човек! – ядосано говореше Бъртън. – Откъде ще му намерим цял милиард? Как се подредихме само, а! Глупци, пълни глупци! Ще ни уволнят. Всички ни ще уволнят.

- Няма да му търсим милиарда. Ще намерим друго решение. Все пак Морли не е единствен на този свят, нали? За какъв се мисли? – попита Лети.

Оказа се обаче, че проблемът е по-сериозен, отколкото мислеха. Иначе казано – върнаха се на началната позиция. Наложиха се да се срещнат с най-добрите професионални убийци, познати на ЦРУ, посетиха центъра за подготовка на шпионски кадри дори с риск тайната около заговора да се разкрие,

установиха връзки с партньори зад океана. Но навсякъде удряха на камък. Никой не се наемаше да ликвидира Диктатора.

- Добре де, – ядосано сподели Орби. – Ще поговоря с президента.

След няколко седмици мъка те все пак успяха да намерят необходимите пари. Само че залогът бе голям. Ако не успееша, тези пари щяха да им ги изкарат през носовете.

- Само да ми падне – свиваше юмруци Бъртън. – Ако ни подведе, ще го убия!

- Мисля, че е логично – се съгласи Орби. – Но нека да видим какво ще стане.

Лети мълчеше. Тя не взе участие в разговора. Очите ѝ бяха отправени навън, където слънцето печеше и огряваше лицето ѝ. Коляното ѝ беше заздравяло, остана само малък кафеникав белег, през който тя с удоволствие прекараваше червения си маникюр, за да поуталожки сърбежа. Това, което я занимаваше сега, не бе предстоящото убийство на Диктатора. От съзнанието ѝ не излизаше спомена за допира на ръцете на Морли. Две загорели мъжки ръце. “Как ли се справя този мъж сам на тази височина?” – любопитстваше по чисто женски маниер тя.

Усмивката ѝ стана горчива, когато си помисли какво би могла да направи самата тя с парите, които Морли искаше. Какво може да се направи с 1 милиард долара? Морли изглеждаше отнесен, но не бе глупав.

Когато “гостите” напуснаха “полесражението”, Морли остана известно време неподвижен. Един случаен поглед върху лицето му би показал неговата съсредоточеност. Цялата му предишна енергия като че се бе трансформирала, за да бъде използвана за нещо, което той не бе свикнал да върши. Повъртя се като човек, неинтересуващ се къде стъпва, но който добре познава обстановката. След час се изправи, изражението му се промени. Той влезе в дома си и взе в ръка сателитния телефон.

След като парите бяха намерени, не оставаше нищо друго, освен да уточнят подробностите и да зачакат резултата. Връзката

с разузнаването бе добра и последните подробности около ситуацията бяха изяснени. Диктатора щеше да се появи на публично място след три месеца. Щеше да чества юбилей от възкачването си на власт и вероятно в този момент щеше да провъзгласи новата си стратегия – почти без съмнение: конкретен призив за борба с демократичния свят. Поверителната информацията гласеше, че Диктатора ще присъства лично, като по този начин ще измени на сегашната си практика да използва дубльори. Реши се атентатът да бъде извършен в този именно момент – друг удобен случай едва ли щеше да се удаде. След това събитията заплашваха да излязат извън контрол.

Възникна обаче проблем. Морли отказа да прави каквото и да е било, докато не си получи парите. Едва след това щял да действа. Тоест, необходим бе допълнителен контакт с него, включително за уточняване на подробностите около операцията. Така че за Лети се откри възможност да посети отново дупката в скалата и да се срещне с Морли – нещо, по отношение на което външно се противеше, но което изведнъж се превърна в цел на живота ѝ. Избраха я за свръзка и координатор поради професионалните ѝ качества, и – вероятно за възможността да подейства на Морли емоционално. Орби бе забелязал начина, по който Морли превързваше раната на Лети. Не беше вчерашен. Като шеф на групата той настоя на работна среща с Морли да отиде именно тя. Бъртън бе на обратното мнение. Все пак надделя волята на неговите колеги – двама срещу един. А и у Лети отново се появи желанието да се докаже като професионалистка. Тя живееше чрез авантюрите.

Задачите ѝ бяха две. Първо – да убеди Морли, че парите са преведени. И второ – да уточнят датата и мястото на операцията. Разбира се, това можеше да се извърши и по телефона, но поради съображения за сигурност бе взето решение човек на ЦРУ да е в постоянна връзка с Морли.

Лети долетя без проблеми в затънтената долина, придружавана от двама агенти – охрана. След като изминаха познатия път, тя се заизкачва нагоре по склона, а телохраниелите ѝ останаха долу – в колата. Никой освен нея не

трябваше да знае подробности за нейната мисия.

Предишната ѝ неприязън към това усойно място бе попреминала и сега я владееха други настроения. Изработила си бе нов подход към тази странна птица – Морли. Обикновено нейните хрумвания се оказваха сполучливи и тя постигаше едно или друго преимущество благодарение на тях.

Надяваше се това да стане и сега – за разлика от предишния път бе добре екипирана. Постарала се бе да се облече досущ като Морли – памучна карирана риза, кожено елече, къси дочени гащета и памучни чорапогащи. Носеше каубойска шапка на главата и леки летни обувки на краката. Това е старата и изпитана тактика – да порaziш врага със собствените му оръжия.

Но преодолявайки метър след метър по стръмното, тя не пропусна да отбележи удобството на това облекло. Явно Морли ценеше практичността, щом си позволяваше да бъде така ексцентрично облечен. Все пак живееше сам и това го оправдаваше.

Изкачи баира запъхтяна, Морли я чакаше. Когато го видя, тя трепна. За разлика от първата им среща той изглеждаше различно. Беше си облякъл бяла риза и панталон, явно за да изглежда по-официално. За миг ѝ хрумна, че той бе постъпил като нея – облякъл се бе официално, точно така, както бяха облечени те, идвайки за първи път тук. Посрещна я, макар и хладно, посочи ѝ един от плетените столове и се настани на другия. Явно облеклото ѝ му бе направило впечатление, защото се загледа в нея.

- Парите носите ли? – бяха първите му думи.

Кой знае защо Лети не се засегна от този прям въпрос. Беше ѝ любопитно да наблюдава както смутения Морли, така и природата наоколо. Бе утро и слънцето още се вдигаше над хоризонта. Той представляваше великолепна гледка от позицията, на която се намираха – на най-високия връх в околността. Лети стана, поразходи се до билото, спря и спокойно се огледа.

Докъдето ѝ стигаше погледът, се простираше безбрежната, светла, мъглива равнина. Отдясно зад нея оставаха хълмовете. Тя забрави за миг проблемите си и хвърли поглед към Морли.

Сложил ръце в джобовете си, той също се наслаждаваше на гледката. Но въпреки че бе с гръб към него, Лети усещаше, че той я изучава.

Тя слезе от върха. Чакаше ги сериозна работа и те побързаха да се настанят на столовете.

Лети извади портативния си компютър със сателитна връзка от малката си раница, включи го и получи кодовете за достъп. След това записа на едно листче номера на банковата сметка и я подаде на Морли. Не си бяха разменили и дума.

Морли пое листчето, хвърли поглед към него, стана и влезе в пещерата. На свой ред включи компютъра, заборава с клавишите и съсредоточено извърши някакви процедури. Лети бе готова да се закълне, че прехвърляше парите на друга банкова сметка. На която тя, естествено, не знаеше номера.

“Ако ме изпързала, ще го убия”, закани се на себе си.

След малко Морли излезе замислен, и като се поразходи насам-натам, седна срещу нея. Започнаха да обсъждат подробностите около операцията. Лети го уведоми за изискванията на Управлението – дата, час, място. Обясни му каква ще бъде ситуацията – моментът, в който Диктатора стане лесна мишена.

Морли не задаваше въпроси. Само слушаше намръщен и накрая каза:

- Ако Диктаторът не се окаже на указаното от вас място и час, той няма да „се килне“. А аз няма да ви върна парите.

Лети се плашеше от краткостта и точността, с която говореше Морли. Нито една дума в речта му не бе излишна. Тя не мислеше нито за парите, нито за операцията, нито за евентуалната смърт на Диктатора. За нея това бяха приключени въпроси. Беше прекарала дълги години в Япония и усвоила до съвършенство както бойните изкуства, така и уменията да релаксира в промеждутъците между една или друга фаза на преговорите. Затваряше очи и се отпускате на стола, докато получеше отговор на своята бизнес-оферта.

- Имате интересно жилище – заяви най-накрая тя в отговор на неговото условие. Насочи поглед към вътрешността на помещението, образувано от ерозията на скалите.

Морли се сепна. Той я изгледа с неприкрит интерес.

- Искате ли да ви разведа? – стана и я покани в помещението.

Лети влезе вътре и с любопитство разглежда обстановката. Каменна дупка, но просторна и светла – благодарение на огромното стъкло-прозорец, което не спираше слъчевите лъчи. Вътре бе чисто и подредено. Имаше широка спалня, маса, шкафче, голям фризер до стената, дори климатик. На стената бе окачена лавица с книги, но те едва ли имаха друго предназначение, освен естетично. Лети бе сигурна, че цялата база данни, необходими за работата на Морли, се съхранява в портативния му компютър. Малко по-навътре една друга вдлъбнатина криеше нещо като малка кухня и тоалетна. Това бе всичко.

На Лети ѝ бе приятно тук и не се стараяше да го скрие. След като излязоха и заеха отново местата си на плетените столове Морли като че се почувства задължен да поеме инициативата:

- Предполагам, че коляното ви вече е заздравяло.

- О, – възкликна Лети, поласкана от наличието на интерес. – Да, няма проблем.

Двамата неловко замълчаха, като че нямаше какво да си кажат. Лети по едно време попита:

- Мъчи ме един въпрос. Защо когато дойдохме тук за първи път, реагирахте по този начин?

- По какъв начин?

- Държахте се така, сякаш ни няма.

Морли се смути. След това се ухили:

- А как искахте да се държа, госпожице? – отвърна на въпроса ѝ с въпрос. – Посещават ме трима непознати, които не съм канил, настаняват се пред дома ми и ме предизвикват, без да съм го желал.

Когато чу да я наричат “госпожица”, Лети потръпна. Тя правеше всички усилия да изглежда нахакана жена.

- А защо просто не ни изгонихте?

- Трима срещу един?! Правило на силата. Щом се довлякохте чак до горе – официално облечени горили, какъв шанс имах аз?

- И последен въпрос – защо ме превързахте... имам предвид коляното?

- Защото исках да си тръгнете колкото се може по-скоро. Ако бяхте останали, не знаех какво щях да... правя с вас.

Лети рязко отправи поглед към него, срещна неговите очи и... разбра всичко.

От страх да не обърка с необмислени действия така желаното за нея развитие на нещата, тя сковано протегна ръка за сбогом, обърна се рязко и закрачи по обратния път.

“Това е всичко, което мога да искам от един мъж”, си каза простичко тя, слизайки надолу по склона.

В офиса, в който работеше Лети, цареше напрежение. Две бяха основните причини. Първо – тримата бездействаха. Нямаше какво друго да правят, освен да чакат. А очакването подлудява. Бяха се хванали на въдицата и можеха само да се надяват, че нещата щяха да потръгнат благополучно.

Но най-много страдаше Лети. Загуби съня си и по цели нощи се разхождаше по нощница в хладния си апартамент, опитвайки се да се освободи от омагьосания кръг, в който бе попаднала. Образът на Морли не я оставяше на мира. Заобиколена от кариеристи и мамини синчета, които се стремяха към върха на всяка цена, тя се бе подвела по този устрем и се стремеше да не изостава от другите. А се оказа, че върхът имал други измерения.

Другата причина за напрежението в офиса бе обстоятелството, че не знаеха нищичко за това, какво смята да предприеме Морли по ликвидирането на Диктатора. Затова по цели дни спореха, опитвайки се да отгатнат начина, по който той щеше да осъществи замисъла си. Орби и Бъртън се запиляха по разните шпионски школи и навестяваха закоравели престъпници, подпитвайки ги за евентуалните начини за извършване на перфектно убийство, добираха се до известни авторитети в областта на тероризма, посещаваха секретни научни институти, работещи по създаване на нови оръжия. Но така и не постигнаха консенсус за начина, по който вероятно щеше да бъде ликвидиран Диктатора. Нито един от известните досега способности не бе в състояние да осигури преждевременната му “естествена” кончина. Просто бе невъзможно той да бъде убит.

Времето напредваше и тревогите на Белия дом започнаха да

се оправдават. Диктатора ставаше все по-безцеремонен, а многомиллионните тълпи, поставени под хипнозата на неговия сатанински чар, изразяваха готовността си да ги води, както един трезв ум можеше да прецени – към гибел. Лети постепенно се отгърсваше от моралните си угризения по отношение на действията, в които и тя вземаше участие – убийство на човек. Започнаха да надделяват обаче страховете от друго естество – дали планът им щеше да успее? И какво щеше да стане, ако не успееше?

В последните дни преди решителната дата тя не можа да заспи. Офисът им приличаше на разбунен кошер. Непрекъснато звъняха от Белия дом и се интересуваха от развитието на операцията. Трябваше да им се обяснява като на малоумни, че всичко е строго секретно, и че дори президентът не бива да знае подробности. Безпокояха ги и техните шефове от ЦРУ; всички, замесени в тази история, стояха като на тръни и чакаха неизбежното да се случи. Бяха установили няколко, доколкото бе възможно от съображенията за секретност, връзки с Морли, за да се осведомят за хода на подготовката. Отговорът бе кратък: “Всичко върви по план. Не ме безпокойте.” Този Морли опъваше нервите на разузнаването, но бяха принудени да го търпят, защото нямаша друг изход.

Решителният ден настъпи. Лети се бе насилила да поспи, като преди това се бе натъккала с хапчета. Сега се чувстваше бодра, но изпълнена с напрежение. Бъртън крачеше насам-натам, Орби проверяваше за последен път изправността на каналите за връзка. От тайната линия с Белия дом през час проверяваха готовността им за действие, а с ЦРУ имаха непрекъсваема връзка.

Бяха инсталирали голям плосък телевизор на стената на офиса, на който следяха директното предаване от мястото на събитието. То представляваше импровизирана трибуна на входа на местния парламент, постлан с червен килим. На площада се бе сбрало огромно множество – земята бе почерняла от хора. Военни и полицаи – на всяка крачка. По околните сгради сновяха снайперисти, а хеликоптери охраняваха зоната – докъдето стигаше окоето. Нямахше как да се припари до трибуната. Независимо от огромното напрежение Бъртън намери

сили да прояви любопитство:

- Как мисли да успее този Морли? Цяло чудо ще бъде, ако след малко не изхвъркнем като тапи от този кабинет!

Лети не отговори. С широко отворени очи тя гледаше многохилядната тълпа. Опитваше се да запомни всяка подробност от събитието. Наблюдаваше всяко високопоставено лице, следеше изражението му.

Кокалчетата на тънките ѝ пръсти побеляха, когато настъпи раздвижване. Кордонът на входа се раздели на две и след няколко дебеловрати красавци се показва самият Диктатор!

Многохилядната тълпа полудя. Мощен рев, по-силен от рева на който и да е препълнен стадион, огласи въздуха.

Сърцето на Лети се сви. Тя не предполагаше, че се опълчват срещу такава сила. Малка грешка от тяхна страна и гневът на тази маса щеше да се стовари върху другата половина от човечеството.

В помещението всички замряха, очаквайки да се случи неизбежното. За миг Лети си помисли, че всичко това е само лоша шега, че нищо особено няма да се случи, тържеството щеше да се проведе, а те ще бъдат хванати за ушите и изхвърлени като непослушни деца извън сградата. Толкова нереално ѝ се струваше бъдещото събитие, за което никой не знаеше дали ще се състои. Тя се наведе към екрана и се съсредоточи. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

Диктатора помахаше с ръка, след което започна импровизираното си слово. Лети не слушаше какво говори, цялото ѝ внимание бе погълнато от тиктакането на часовника, който отброяваше секундите до 12. Виждаше мазната, самодоволна физиономия на оратора, неговите жестове с ръце, безупречния му костюм – всичко това ѝ се струваше сън.

След 12 часа всичко продължаваше по старому. Речта на оратора нямаше край...

Но накрая нещо като че все пак се случи – в един момент Диктатора се хвана за сърцето и замръзна изненадан, след което бавно се свлече на земята. Лети не го видя повече, защото още преди да падне, тялото му бе покрито от ненадейно

израстналите тела на охраната.

Настана суматоха. Спокойните доскоро лица от свитата изведнъж се раздвижиха, зашариха наляво-надясно, намесиха се полицаи и като че за минута всичко утихна. Виждаше се като на забавен кадър как тълпата отначало се стресна, след това настъпи хаос, който камерите едва смогваха да заснимат.

Лети само изпусна въздуха от гърдите си и притвори очи. Толкова бе изтощена, че можеше да заспи начаса.

- Това беше – наруши мълчанието Бъртън.

Независимо от всичко професионалистите си оставаха професионалисти.

(ПРОДЪЛЖЕНИЕТО - В КНИГАТА)

Марио Милушев, 2001